

Läsartext: Det känns som om vi börjar visa allt större förståelse för varandra

Vi kommer nog med all säkerhet börja värdesätta de små vardagliga sakerna, som att sitta i parken, på ett helt annat sätt, reflekterar Jörgen Olsson kring coronapandemin.

Bild: Junge, Heiko

Jag och min fru står i kassakön i Sveriges största möbelaffär. Plötsligt utbrister en pappa till sin lilla flicka, där de står i kön vid sidan om oss: "Ja, tänk sen när du ska flytta hemifrån". Den lilla flickan är inte mer än 3–4 år, och hon tittar på sin pappa med en konstig blick, och man kan nästa avläsa hennes tankar då hon med alla säkerhet tänker "vad menar han, vad å flytta hemifrån?". Både jag och min fru tittar på varandra, och vi får nästan tårar i ögonen. Vi blir även lite smått nostalgiska, och tänker "vad hände egentligen, vart tog tiden vägen?" För det var ju inte längesen som vi stod just där, och sa precis samma mening till våra två äldsta döttrar när de var små. Våra döttrar som nu är stora, och som nyligen just flyttat hemifrån. Helt plötsligt står man där vid sidan om och hör dessa meningar, meningar som kändes så långt borta, så överkliga, då vi själva stod där i kön, och sa i stort sett samma fraser till våra flickor när de var små. Man kunde ju inte där och då ta in att en dag så skulle detta faktiskt bli verklighet även för oss.

Varför skriver jag egentligen denna text, och vad vill jag med den? På något sätt så har denna tuffa tid som vi just nu befinner oss i, fått oss alla att tänka efter lite mer. Det finns människor som förlorat sina nära och kära i denna pandemi. Människor som förlorat sina jobb, sina drömmar, sina livsverk. Men samtidigt mitt i allt detta elände så tror jag att folk har börjat få upp ögonen lite mer, och börjat tänka på vad som egentligen är viktigast i livet. Det känns som att folk i allmänhet börjat visa mer förståelse för andra människor som haft

eller har det tufft i livet. Jag upplever även att folk överlag visar en helt annan värme och förståelse för människor som till exempel flytt från krig, eller råkat ut för andra katastrofer eller trauman. Människor har även insett vilka ledare i Sverige och världen som uppvisar det rätta ledaregenskaperna i dessa kristider. Ett ledarskap som inte bara är tomma ord, utan ett ledarskap som sprider trygghet och hopp inför framtiden. Ett ledarskap som vi kan luta oss emot. Vi slipper diskussioner och debatter om vem som har rätt, eller vem som har fel. Jag tycker mig uppleva en helt annan lagkänsla, en vi-känsla hos både politiker, och folk i allmänhet.

Vi vill hjälpa varandra i allt detta elände. Egoismen har liksom tagit en paus. Vi alla längtar, och ser framemot att vi snart återigen få uppleva ett "vanligt" liv. Det vanliga livet som vi ibland glömde bort i allt jagande. Tänk att få uppleva en vardag där vi kan umgås med våra äldre igen. Barn och barnbarn kan åter få träffa sin mor och farföräldrar, möten som vi tidigare bara tagit för givet. Vi har börjat längta, och se tillbaka på upplevelser som varit helt självklara i våra liv. Som att sitta i en park med en massa andra människor, gå på konsert, gå och titta på idrott, och en massa andra "vardagliga" saker som vi tidigare bara räknat med.

Men när allt återigen är som vanligt, kommer vi då gå tillbaka till våra vanliga beteenden och mönster? Såklart så tror jag att vi kommer glömma och gå vidare, vilket jag tror att vi alla måste. Men jag tror ändå att vi kommer lära oss något av denna tuffa tid. Vi kommer nog med all säkerhet börja värdesätta de små vardagliga sakerna på ett helt annat sätt, och då ibland tänka till, och reflektera över livet. För allt behöver inte ske i rasande fart. Lära sig att ta hand om tiden som vi befinner oss i, och inte bara längta bort och söka sig till något större och bättre. För vad är egentligen viktigast, är det statusprylarna, eller att återigen få umgås med varandra?

Vi har allt som oftast glömt bort, och i stort sett bara tagit saker och ting för givet. Vi har nu genom denna pandemi (tror jag) insett att allt inte varar för evigt. Längta inte till att era barn ska flytta hemifrån. För rätt som det är så står du i där i kön och tänker "vad hände egentligen, och vart tog tiden vägen".

Jörgen Olsson